

Sygn. akt II K 380/15

RKS (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2018r.

Sąd Rejonowy w Świnoujściu II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Kamilla Gajewska

Protokolant: Dorota Bocian

przy udziale oskarżyciela – G. R. z (...)

C.-Skarbowego w S.

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2018r.

sprawy **W. T.**,

s. A. i M. z d. S.,

ur. (...) w C.,

oskarżonego o to, że:

- w okresie od 1.01.2014r. do 4.02.2014r., pełniąc funkcję prezesa zarządu spółki J., w lokalu (...) przy ul. (...). W. (...) (...) w Ś. urządził, wbrew przepisom Ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych, gry na automacie L. nr (...),

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s.

I. oskarżonego W. T. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 107 § 1 k.k.s, z tym dodatkowym ustaleniem, że czynu dokonał wbrew przepisowi art. 6 ust. 1 Ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych i za ten czyn na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. wymierza mu karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 100 zł (sto 00/100 złotych) każda,

II. na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wykazanych na karcie 140 akt, tj.:

- automatu do gry (...) nr (...) przechowywanego w magazynie depozytowym (...) Skarbowego w S. pod pozycją D/ (...),
- pieniędzy pochodzących z automatu do gry (...) nr (...) w łącznej kwocie 2.405,00 zł (dwa tysiące czterysta pięć 00/100 złotych) przechowywanych w kopercie bezpiecznej (...) za pokwitowaniem (...) (...) / (...) nr (...) w kasie (...) Skarbowego w S.,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania i wymierza mu 800 zł opłaty.

II K 380/15

UZASADNIENIE

Z. B. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U. (...), w ramach działalności otworzył bar (...) w Ś. w budynku (...) (...)Z. B. zawarł umowę najmu ze spółką z o.o. (...) z siedzibą w B. reprezentowaną przez Prezesa W. T. na najem części lokalu – powierzchni 3 m². Zgodnie z § 3 pkt 1 umowy na tejże powierzchni miała być prowadzona działalność rozrywkowa. Do lokalu został wstawiony na wynajęta część powierzchni automat do gry (...) nr (...). Na automacie klienci lokalu prowadzili gry.

Spółka (...) nie posiadała zezwolenia ani koncesji na urządzenie lub prowadzenie gry na automatach w rozumieniu ustawy o grach hazardowych.

W wyniku przeprowadzonego eksperymentu procesowego funkcjonariusze stwierdzili, że przedmiotowe automaty spełnia warunki przewidziane w art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych – umożliwiały uzyskanie wygranych i miało to charakter losowy. Potwierdziła to również opinia biegłego powołanego w sprawie.

W dniu 04.02.2014r. w ww. lokalu funkcjonariusze Urzędu Celnego w S. przeprowadzili kontrolę. W lokalu ujawnili automat do gry (...) nr (...), a w nim pieniądze pochodzące z gier w łącznej kwocie 2.405,00 zł (dwa tysiące czterysta pięć 00/100 złotych).

Dowód:

- protokół z kontroli k. 4 - 6 akt,
- protokół oględzin rzeczy k. 10-12 akt,
- protokół zatrzymania rzeczy k. 13-17 akt,
- umowa najmu z dnia 01.12.2014r. k. 18-22 akt,
- pokwitowanie k. 23 akt,
- zeznania świadka Z. B. k. 24-26, 464-465 akt,
- protokół z przeprowadzenia czynności odtworzenia możliwości przeprowadzenia gry na automacie k. 28-29 akt,
- akt notarialny – umowa spółki z o.o. k. 257- 261 akt,
- częściowo wyjaśnienia W. T. k. 268-269, 460-463 akt
- opinia biegłego sądowego k. 131-136 akt,

W. T. ma 43 lata. Jest żonaty, ma wyższe wykształcenie z zawodu jest informatykiem, był Prezesem w spółce (...), prowadził działalność gospodarczą, osiągał dochody około 2.600 zł - 2.800 zł miesięcznie. Jest ojcem trojga dzieci, w tym dwoje jest na jego utrzymaniu. Był wielokrotnie karany za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. Nie był leczony odwykowo, a psychiatrycznie na depresję, aktualnie nie leczy się. W toku procesów był wielokrotnie badany, a jego poczytalność nie budziła wątpliwości.

Oskarżony W. T. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że przed datą postawienia zarzutów posiadał szereg orzeczeń stwierdzających legalność prowadzonej spółki, że to były orzeczenia – m.in. postanowienie o odmowie żądania wydania rzeczy przez prokuraturę, wyroki uniewinniające bądź umarzające postępowanie, umorzenia wydane przez naczelników Urzędów Skarbowych z B., K. czy P.. Wyjaśnił, że w wyniku tych orzeczeń nakazywano zwrot urzędzeń, a w przypadku umorzenia wydanego przez naczelnika Urzędu Skarbowego w P. ta ilość wynosiła około 160 sztuk jednorazowo. Wyjaśnił, że zapoznał się z szeregiem opinii osób ze środowiska prawnego, ze stanowiskiem ministerstwa gospodarski o niemożności stosowania nienotyfikowanych przepisów technicznych.

Wskazał, że to wszystko budowało jego świadomość co do legalności spółki. Podkreślił, że na dzień postawienia mu zarzutów posiadał 3 wyroki skazujące z art. 107 k.k.s, ale, że po pierwsze dotyczyły innego rodzaju urządzeń, urządzeń zręcznościowych i innej firmy, że te same sądy w przypadku zaskarżenia uniewinniły go. W. T. wyjaśnił nadto, że o jego świadomości co do legalności prowadzonej spółki świadczyła również kontrola z urzędu skarbowego, która miała miejsce w spółce (...) i która nie wykazała żadnych uchybień, a jedynie utrwaliła go w przekonaniu, że prowadzona spółka działa legalnie. Podał, że Urząd Skarbowy również nie miał żadnych zastrzeżeń, że miał szereg kontroli z Państwowej Inspekcji Pracy, które to kontrole również nie wykazały żadnych większych uchybień. W. T. podał, że zanim znalazł się w zakładzie karnym dużo wcześniej zakończył działalność związaną z prowadzeniem gier i, że odbywa całkiem inną karę z całkiem innych artykułów.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 268-269, 460-463 akt,

- dane o karalności k.445-456 akt,

- odpisy wyroków k. 346-348 akt, 351-352, 355-356, 358-359, 361-362, 365, 368-369 akt,

Tu wskazać trzeba, że choć oskarżony nie przyznał się do winy to nie wynika, że kwestionuje on sam fakt wstawienia automatów do gry do lokalu prowadzonego przez Z. B., a nie zgadza się z on oceną prawną zachowania. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie informacji dotyczących jego osoby związanych z wykształceniem, pracą, wynagrodzeniem, stanem zdrowia. Nie podlegają zaś ocenie co do wiarygodności wyjaśnienia w zakresie tego czy wskazane przez oskarżonego fakty pozwalały mu na uznanie, że działa zgodnie z prawem, że swoim zachowaniem nie wyczerpuje znamion występku z art. 107 § 1 k.k.s.

Jak już wyżej wskazano co do zasady okoliczności faktyczne związane z samą umową najmu, wstawieniem automatu opisanych w stanie faktycznym do lokalu usługowego prowadzonego przez Z. B., udostępnienia go klientom tego lokalu w okresie wskazanym w zarzucie, nie były w sprawie sporne, zaś istotą sprawy jest ocena, oparta nie tylko na tych dowodach, ale przede wszystkim na opinii biegłego, czy ów automat spełniał kryteria, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 19.11.2009 r. o grach hazardowych, a co za tym idzie, czy urządzenie na nich gier polegające na ich wstawieniu do ww. lokalu usługowego nie będącego kasynem, pomimo braku koncesji i udostępnieniu ich klientom, wyczerpywało znamiona występku z art. 107 § 1 k.k.s. w związku z odpowiednimi przepisami ustawy o grach hazardowych.

Ustalenia faktyczne oparte zostały w większości dowodach z dokumentów w postaci protokołów kontroli, zatrzymania rzeczy i oględzin. Jak wynika z powyższych dokumentów ww. automat do gry zabezpieczony w dniu 04.02.2014r. w trakcie kontroli w lokalu usługowym był sprawny i zdatny do gry, jak też był podłączony do sieci elektrycznej.

Sąd w pełni dał wiarę wymienionym wyżej dokumentom, albowiem sporządzone zostały przez uprawnione do tego osoby w przewidzianej przepisami formie, a żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości i wiarygodności zawartych w nich faktów.

Za wiarygodne uznano również pozostałe, nie wymienione wcześniej, dowody z dokumentów, albowiem nie budziły one wątpliwości natury faktycznej bądź prawnej zaś żadna ze stron nie kwestionowała ich treści.

Wiarygodnymi okazały się także zeznania świadka **Z. B. (k. 25-26 akt)**. Jego relacja jest rzeczowa i konsekwentna. Znajduje wsparcie w dowodach z dokumentów. Świadek opisał zdarzenie tj. dzień, w którym dokonano zatrzymania automatów i zdał z tego relację. Opisał w jakich okolicznościach została zawarta umowa najmu i kiedy został wstawiony automat do gry. Świadek nie jest zainteresowany konkretnym rozstrzygnięciem w sprawie, jest obiektywny. Zdaniem Sądu nie nasunęły się żadne wątpliwości co do wiarygodności zeznań tego świadka.

Jak już wyżej wspomniano istotą sprawy było nie tyle ustalenie stanu faktycznego, który w sprawie był niesporny, ile jego ocena w kontekście unormowań prawnych regulujących zasady zarządzania gier na automatach, a przede

wszystkim odpowiedź na pytanie, czy urządzenie przez W. T. w lokalu usługowym Z. B. w Ś. gier na automacie (...) nr (...), o wygrane pieniężne podlegało przepisom ustawy o grach hazardowych, a jeśli tak, to czy odbywało się to zgodnie z przepisami tej ustawy, gdyż ich organizowanie wbrew jej przepisom podlega penalizacji w art. 107 § 1 k.k.s. Także koniecznym było ustalenie czy oskarżony mógł uznawać, że działania jego są legalne w kontekście unormowań prawnych.

Zgodnie z art. 107 § 1 k.k.s. odpowiedzialności karnej skarbowej podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urzęda lub prowadzi grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości.

Podstawowym dowodem na jakim należało oprzeć ustalenia Sądu co do charakteru automatów do gry zabezpieczonych w sprawie, poza omówionymi już wyżej dowodami z dokumentów, były wyniki sprawozdania z badań i zawarte w nich opinie, złożone do akt przez oskarżyciela. Opiniujący po zapoznaniu się z urządzeniami, stwierdził, że rozgrywane na badanych automatach gry mają charakter gier losowych. Sąd nie dostrzegł takich okoliczności, które nakazywałyby odrzucić wskazane wnioski, tym bardziej że znalazło ono wsparcie w przeprowadzonym przed wydaniem opinii eksperymencie przez funkcjonariusz z Urzędu Celnego. W oparciu zarówno o wspomniane dowody z dokumentów, zeznania świadków, opinie Sąd doszedł do przekonania, iż gra na automacie zabezpieczonym w lokalu (...) prowadzonym przez Z. B. podlegać winna przepisom ustawy o grach hazardowych. Niewątpliwie gry na tych automatach mają charakter losowy. W grze brak było elementów zręcznościowych, bowiem wynik gry w żadnej mierze nie zależał od zręczności gracza. Podczas gry osoba grająca miała jedynie wpływ na wielkość kwoty którą zasilila automat, wybór gry, moment rozpoczęcia gry i moment jej zakończenia. Wynik gry nie jest uzależniony od zręczności osoby grającej. Automaty te są zatem urządzeniami elektronicznymi oferującymi osobie grającej wygrane pieniężne według tabeli wygranych oferowanych przez nich gier lub wygrane rzeczowe w postaci możliwości przedłużenia gry lub rozpoczęcia nowej gry poprzez wykorzystanie wygranych punktów bez zasilenia automatu w nowe środki finansowe. Co jednak kluczowe losowość wyniku gier nie jest uzależniona od zręczności osoby grającej.

Reasumując powyższe wskazać należy, że skoro gracz nie mógł przewidzieć wyniku gry, który zależał od oprogramowania automatu, a nie od zręczności gracza, był niepewny, to w ocenie Sądu gra na przedmiotowych automatach miała charakter losowy, a co za tym idzie, skoro była prowadzona w celach komercyjnych to stosownie do treści przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych podlegała ona zasadom w ustawie tej określonym. Ustawa ta zaś w sposób jednoznaczny wskazuje, że gra na takim automacie jest dopuszczalna jedynie na podstawie koncesji lub zezwolenia, zaś lokal (...) nie był kasynem, a też W. T. nie posiadał wymaganej koncesji ani zezwolenia na powodzenie gier na automatach. Stąd zaś urządzenie gier na ww. automatach wyczerpywało znamiona przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych.

Do znamion ustawowych deliktu skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. należy także działanie wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia. Wyraźnie więc widać subsydiarność komentowanego przepisu wobec art. 3 ustawy o grach hazardowych, według którego urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych, gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie. Pierwszą z tych zasad wyraża bezpośrednio przepis art. 5 ust. 1 cytowanej ustawy – jest to zasada monopolu państwa w zakresie gier liczbowych, loterii pieniężnych i gry telebingo. Kolejne przepisy art. 6, 7 i n., w szczególności rozdział 2 regulują dalsze zasady. Dotyczą one różnych kwestii, m.in. formy organizacyjnej podmiotu zarządzającego grę czy zakład wzajemny, miejsca urządzania (kasyna gry, salony gier bingo pieniężne, punkty przyjmowania zakładów itp.), zakazu reklamy i promocji określonych gier i zakładów wzajemnych, minimalnych wartości wygranych, regulaminów gier i zakładów wzajemnych, zabezpieczenia losów i innych dowodów udziału w grze przed sfalszowaniem lub przedwczesnym odczytaniem wyniku gry, granicy wiekowej dostępu do ośrodków gier czy punktów przyjmowania zakładów wzajemnych, rejestracji gości, świadectw zawodowych osób sprawujących zarząd nad ośrodkami gier i

punktami przyjmowania zakładów oraz bezpośrednio prowadzących gry i zakłady, instalacji systemów służących kontroli przebiegu i prowadzenia gier itp.

Wedle treści przepisu z art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry. Przepis z art. 14 ust. 1 cytowanej ustawy stanowi zaś, że urządzenie gier cylindrycznych, gier w karty, w tym turniejów gry pokera, gier w kości oraz gier na automatach jest dozwolone wyłącznie w kasynach gry na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy.

Problem, czy ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych zawierała przepisy techniczne w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE i czy powinny być one notyfikowane Komisji Europejskiej, był przedmiotem rozważań zarówno sądów powszechnych, jak i sądów administracyjnych oraz wreszcie Sądu Najwyższego. ETS w wyroku z dnia 13 października 2016 r. w sprawie C-303/15, wydał orzeczenie w trybie prejudycjalnym. W sentencji tego wyroku Trybunał stwierdził, że artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak przepis art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych będący przedmiotem postępowania głównego, nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu. W wyroku tym stwierdzono, że to art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych zastrzega urządzenie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach wyłącznie dla kasyn gry. Przepis ten został zgłoszony Komisji jako „przepis techniczny” ze względu na fakt, że Trybunał już orzekł, po pierwsze, iż przepisy krajowe, które zastrzegają organizację niektórych gier losowych wyłącznie dla kasyn, stanowią „przepisy techniczne” w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34 w zakresie, w jakim mogą mieć istotny wpływ na właściwości lub sprzedaż produktów użytkowanych w tym kontekście i, po drugie, że zakaz użytkowania pewnych produktów poza kasynami może mieć istotny wpływ na sprzedaż tych produktów poprzez zmniejszenie liczby kanałów użytkowania (zob. podobnie wyrok z dnia 11 czerwca 2015 r., B. Hungary i in., C#98/14, EU:C:2015:386, pkt 98, 99). Dalej zaś, że nie można przyjąć tezy Komisji, zgodnie z którą istnieje ścisły związek między dwoma analizowanymi przepisami krajowymi, co z kolei prowadzi do tego, że niemożliwe jest pominięcie art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych w kontekście art. 6 ust. 1 tej ustawy. Jak bowiem stwierdza rzecznik generalny w pkt 38–44 swojej opinii, art. 6 ust. 1 tej ustawy i jej art. 14 ust. 1 pełnią różną funkcję i mają różny zakres zastosowania. Element opisowy znajdujący się w art. 6 ust. 1 tej ustawy, który służy wskazaniu analizowanej w niniejszej sprawie koncesji jako koncesji „na prowadzenie kasyna”, nie zmienia tego wniosku. Stąd zasadne jest stwierdzić, że nie należy uznać art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych za „inne wymagania” w rozumieniu art. 1 pkt 4 dyrektywy 98/34, ponieważ zezwolenie wymagane przez ten przepis krajowy na urządzenie gier hazardowych stanowi warunek nałożony względem prowadzenia działalności w zakresie organizowania takich gier w odróżnieniu od art. 14 ust. 1 tej ustawy, który ustanawia warunki względem danych produktów, zakazując ich użytkowania poza kasynami gry. Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przepisy krajowe, które ograniczają się do ustanowienia warunków zakładania przedsiębiorstw lub świadczenia usług przez przedsiębiorstwa, jak na przykład przepisy poddające wykonywanie jakiegokolwiek rodzaju działalności zawodowej uprzedniemu uzyskaniu zezwolenia, nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34 (zob. podobnie wyrok z dnia 4 lutego 2016 r., I., C#336/14, EU:C:2016:72, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo).

Nie jest zatem zasadny zarzut, iż brak notyfikacji art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych uniemożliwia zrekonstruowanie normy wskazującej, iż urządzenie gier na automatach jest dozwolone jedynie w kasynie gry na podstawie udzielonej koncesji. Ostateczne wsparcie takiego wniosku stanowi także uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r. w sprawie I KZP 17/16.

Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że czynność sprawcza została w art. 107 § 1 k.k.s. określona jako „urządzenie” lub „prowadzenie” określonych w tym przepisie gier lub zakładów wzajemnych wbrew przepisom ustawy lub warunkom

koncesji lub zezwolenia. Sąd podziela przy tym pogląd, że zakres pojęcia „urządza” jest szerszy od „prowadzi”, albowiem pod pojęciem „urządzania” należy rozumieć układanie systemu gry czy określanie wysokości wygranych, podobnie jak wynajęcie i przystosowanie lokalu, zatrudnienie i przeszkolenie pracowników, organizowanie gry itp. Natomiast „prowadzenie” gry jest pojęciem węższym, ograniczonym zazwyczaj do wykonywania bezpośrednich czynności przy grze (tak Kotowski, Kurzępa, Komentarz, 2007, s. 450). Za reprezentowanym tu poglądem wydaje się przemawiać treść przepisów aktualnej ustawy o grach hazardowych, która rozróżnia „prowadzenie działalności w zakresie gier i zakładów” (np. art. 1, 3, 6) oraz „bezpośrednie prowadzenie gry hazardowej” (art. 24 ust. 1 pkt 2). Określenie „prowadzi” zawarte w treści art. 107 § 1 k.k.s. oznacza właśnie bezpośrednie prowadzenie gry hazardowej. „Urządzanie gry lub zakładu” obejmuje zaś czynności niezbędne do rozpoczęcia określonej działalności (zob. V. Konarska-Wrzosek, T. Oczkowski, J. Skorupka, Prawo i postępowanie karne skarbowe, s. 323). Chodzi zasadniczo o zaprowadzenie czy uruchomienie działalności hazardowej w określonym miejscu. W tym ujęciu „urządzić” grę oznacza mniej więcej tyle, co ją zorganizować, czyli doprowadzić do tego, aby mogła się odbyć. Działanie oskarżonego kwalifikować zatem należało jako **urządzanie** gier na wskazanym automacie.

Sąd dokonał modyfikacji opisu czynu konkretyzując który przepis ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych został czynem oskarżonego naruszony.

Przypisany oskarżonemu czyn miał charakter zawiniony w ustalonym stanie faktycznym mógł zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które wyłączałyby jego winę. Ponadto czyn oskarżonego był bezprawny, a stopień społecznej szkodliwości był znacznie wyższy niż znikomy. W. T. nie może powoływać się na to, że automaty były przez sądy zwracane, bo w tym samym czasie były też automaty zatrzymywane, a zażalenia firmy nie były skuteczne. A skoro tak to brak jest podstaw na powoływanie się tylko na korzystne rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał oskarżonego W. T. winnego popełnienia zarzucanego mu czynu że w okresie od 1.01.2014r. do 4.02.2014r., pełniąc funkcję prezesa zarządu spółki J., w lokalu (...) przy ul. (...). W.(...) w Ś. urządził, wbrew przepisom Ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych, gry na automacie L. nr (...), tj. czynu z art. 107 § 1 k.k.s. z tym dodatkowym ustaleniem, że czynu dokonał wbrew przepisowi art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych tj. przestępstwa skarbowego z art.107 § 1 k.k.s. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 100 zł (sto 00/100 złotych) każda. Wymiar kary odzwierciedla to, że to W. T. prowadził na szeroką skalę gry na nielegalnych automatach, a więc jego kara winna być surowsza, zaś wysokość stawki dziennej Sąd dostosował do wysokości zarobków i możliwości zarobkowych oskarżonego, który posiada kompetencje do bycia Prezesem dużej spółki, działającej na szeroką skalę. Zdaniem Sądu taka kar spełnia swoje cele prewencji i indywidualnej i ogólnej. Kara ta winny zapewnić to, że oskarżony więcej takiego czynów nie popełni, że czyn ten będzie dla niego nieopłacalny.

Wskazać należy, że okres przestępczej działalności nie był długi a jednocześnie używano do tego jednego automatu. W przekonaniu Sądu wymierzona na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. oskarżonemu grzywna odpowiada przede wszystkim stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości przypisanego czynu.

Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wykazanych na karcie 140 akt tj.: automatu do gry (...) nr (...) przechowywanego w magazynie depozytowym (...)Skarbowego w S. pod pozycją(...) (...) oraz pieniędzy pochodzących z automatu do gry (...) nr (...) w łącznej kwocie 2.405,00 zł (dwa tysiące czterysta pięć 00/100 złotych) przechowywanych w kopercie bezpiecznej (...) za pokwitowaniem(...)/(...)/(...) nr (...) w kasie (...)Skarbowego w S..

Sąd zasądził od oskarżonego koszty postępowania i wymierzył mu 800 zł opłaty. Aktualnie oskarżony jest pozbawiony wolności, jednak z pewnością w przyszłości koszty te i opłatę ponieść będzie mógł mając takie możliwości zarobkowe.